

Parlament de l'antic alumne de la UPF Oriol Valentí i Vidal, en nom i representació de la promoció 2011

Acte Acadèmic de Graduació (17 de desembre del 2011)

Benvolgudes autoritats, benvolguts professors, benvolguts familiars i amics i, sobretot, benvolguts companys i companyes,

L'enhorabona per a tots nosaltres per haver-nos graduat. Ho hem aconseguit! Ara fa uns mesos vam fer els darrers exàmens, i des d'aleshores ençà que ja ens en sentim de graduats. Tanmateix, un dia com avui –apart d'oficialitzar aquesta situació que dins nostre ja és real- serveix per reflexionar sobre la fita que hem aconseguit, mirar enrere i somriure, i per mirar endavant i somiar.

Crec que qualsevol de nosaltres té aquest vespre present tres agraïments, complementaris i no subsidiaris, que dirien alguns. En primer lloc, agraïment a totes aquelles persones que, tot desenvolupant una tasca silenciosa, han fet de la nostra estança a la Universitat Pompeu Fabra un lloc més agradable per a l'estudi. Em refereixo, és clar, al personal de les secretaries, al de la biblioteca, al de l'Oficina de Mobilitat i Acollida, al de neteja i a tants d'altres. En segon lloc, agraïment a tots els professors i professores en general, i als inspiradors mestres en concret, que hem tingut en aquesta casa. Amb vosaltres hem après, apart de ser uns bons professionals, a plantejar-nos els perquè de la realitat que ens envolta. Heu encès en nosaltres la flama del desig de coneixement que esperem que mai no s'apagui. I crec que no us podem fer millor afalac. Tot i així, el tercer i darrer agraïment és el que potser hi posaríem més èmfasi, oi? Sens dubte, una menció especial se la mereixen els nostres pares, familiars i amics que ens han recolzat en les nostres decisions, que ens han encoratjat a tirar endavant i que ens han preparat per arribar fins aquí. A tots ells, moltes gràcies de tot cor!

Ens hem graduat, sí. Però ara, què? És cert que la realitat a què ens enfrontem pot no ser senzilla. Ens trobem davant d'un atur juvenil de prop del 50%, una creixent precarietat laboral, desconeixement de cap a on orientar les nostres carreres professionals. De què serveix, doncs, tenir un títol universitari? Per trobar la resposta faríem bé d'analitzar com érem fa quatre o cinc anys i comparar-ho amb com som ara. Més enllà dels possibles –i desitjats per alguns- canvis físics, aquests anys d'estudi a la UPF ens han servit per aprendre a raonar de manera ordenada i per interpretar l'entorn que ens rodeja amb

esperit crític. I hem de maldar per a conservar aquestes eines. Hem estudiat a la Universitat Pompeu Fabra i això es nota. Tot i que és evident que la formació ha de continuar sent una constant en els nostres futurs, la que hem rebut aquí ens permet construir sobre sòlids fonaments. Podem estar-ne legítimament orgullosos.

En qualsevol cas, rebel·lem-nos contra el negre panorama que tot just he presentat. No val la pena tenir por: no hem de permetre que la incertesa envaeixi els nostres cors. Som una generació molt ben formada, sabem fer bé les coses. Si hem arribat fins aquí amb el nostre esforç, qui ens imposarà límits? Per altra banda, és d'obligada menció el fet que la nostra societat ha invertit molt en nosaltres. Ara és l'hora de retornar-los amb escreix la paciència i l'esforç vessats. I la millor manera per a fer-ho és dedicant-nos al que vertaderament ens apassiona. No siguem conformistes amb el que la situació ens presenta, lluitem per aconseguir allò que desitgem. Només des d'aquesta situació ens podrem canviar de manera efectiva a nosaltres mateixos, als nostres ambients professionals i, per què no, al nostre país. Que la il·lusió, la passió i l'energia que ara bull a la nostra sang no l'apaguin les arrugues de la preocupació ni el pes de les decisions.

Avui voldria també compartir amb vosaltres les interpel·ladores paraules que Plató va adreçar a joves com nosaltres fa prop de 2.500 anys: "busca la veritat mentre siguis jove, ja que si no ho fas ara, després se t'escaparà de les mans". Aquest és certament un camí engrescador que ens comprometrà totalment, ja que com deia un altre savi, no "podem avançar en el coneixement d'alguna cosa si no ens mou l'amor; ni tampoc estimar quelcom en què no veiem racionalitat, ja que no existeix la intel·ligència i després l'amor: existeix l'amor ric en intel·ligència i la intel·ligència plena d'amor". Així, segons aquest autor, d'aquesta unitat deriva la coherència de vida i pensament.

Amics, això no fa més que començar. La vida en majúscules s'obre davant nostre. Serem prou ambiciosos com per a aspirar-hi? De totes formes, espero que almenys no siguem tan necis com per pensar que podrem arribar a l'èxit professional tot sols. Perquè, després de tot, a la base d'aquest hi ha d'haver la culminació personal. Bé sabem que la diferència la marcaran aquells que escollim per a que ens acompanyin en aquest il·lusionant camí que és la vida. Tant de bo que les amistats que hem forjat en aquesta universitat formin part d'aquest grup selecte que ens exigeix el millor de nosaltres mateixos.

Ja per acomiadar-me, voldria desitjar-nos molta sort, tot recordant com feia Virgili que "la fortuna somriu als audaços". Siguem, doncs, audaços i no permetem que els nostres somnis se'ns escolin entre les mans. Espero que en aquest projecte vital que ara encetem siguem vertaderament feliços rodejats d'aquells que estimem. I que sempre, sempre recordem que només nosaltres podem decidir què fer amb el temps que se'ns ha donat.

Moltes gràcies.